

La noia del bar

written by Ferran Planell | 10 de juny de 2022

Ara fa gairebé dos anys vaig anar a esmorzar amb un bon amic. Havíem quedat davant de casa seva. Em proposà d'anar a un bar que, després de portar ja bastant temps tancat, l'havien reobert una noia i un noi argentins. Em digué que ho feien força bé i vaig acceptar l'ofertament sense rumiar-m'ho dos cops. Recordava l'estat de l'antic local i tan sols entrar, tot i dur la mascareta posada, vaig tenir la sensació de respirar aire renovat. Mínima decoració, però amb un toc de bon gust que sempre s'agraeix. Destacava un sifó –d'aquells de tota la vida– damunt de cadascuna de les taules. Mentre ens asseiem, en una de les tantes que estaven buides, vaig pensar que calia ser valent per embrancar-se en un negoci d'hostaleria just en l'època en què ens trobàvem.

Quan se'ns va apropar la noia per demanar-nos què ens venia de gust prendre i ho va fer en un català perfecte, vaig quedar astorat. No és gens habitual escoltar la nostra llengua amb un lleuger deix argentí de fons donant-li una pinzellada de color. El meu amic tenia raó. El menjar va estar deliciós i el servei agradabilíssim. A l'hora de demanar el compte, però, no me'n vaig poder estar de sotmetre-la a un interrogatori en tercer grau.

La resposta va ser que ella era una entusiasta de les llengües. Que havia estudiat català al Centre Català de Mendoza a Argentina, on havia descobert una professora excel·lent. Ho va fer durant dos anys, fent cada cop el corresponent examen internacional a l'Institut Ramon Llull. Quan la vaig felicitar per l'esforç a preparar-se per venir a casa nostra, em va contestar que no, que quan va estudiar català no tenia cap intenció d'acabar venint a viure a Barcelona. En adonar-se que la meua cara es contreia prenent aquella expressió de qui no entén res, em va aclarir que el que l'havia motivat a fer-ho era aprendre una nova cultura

rica i diferent. No em vaig posar a aplaudir al mig del bar, per deferència a ella com a mestressa i a un insà sentit personal del ridícul que em coarta massa sovint d'exterioritzar les emocions.

Ara ho tenen ple a vessar i quan hi vaig, que no puc tan sovint com voldria, em preocupa notar com cada cop li surt menys natural expressar-se en català. És ben trist que el practiqués més anant a estudi a Argentina que vivint aquí. I la culpa no és d'ella, és nostra. Som nosaltres els qui, quan se'ns insinua la seva procedència, canviem automàticament al castellà. Que ho fem quan se'ns respon en castellà és discutible, però que ho fem quan se'ns contesta en català, té delicte.

Ens deixarem perdre, també, la noia del bar?